

Ο ΓΕΡΩΝ ΒΑΡΝΑΒΑΣ

Από την εβδομαδιαία Ραδιοφωνική μας εκπομπή στο ΡΙΚ *Ραδιοσκόπιο*.
Μεταδόθηκε στις 26.12.1979

Κ.Ι.: Βρισκόμαστε στη μονή του Αγίου Γεωργίου του Αλαμανού για μια συνομιλία με τον πατέρα Βαρνάβα, πρόσφυγα μοναχό από τη μονή του Αποστόλου Βαρνάβα. Ο πατήρ Βαρνάβας είναι γνωστός αγιογράφος. Έχει κάνει εκατοντάδες εικόνες. Θα μας πει, όσο είναι δυνατόν, την ιστορία της ζωής του, αλλά προτού μας μιλήσει για την όλη μοναχική του ζωή θα τον ρωτήσουμε μερικά πράγματα για την τωρινή φάση του βίου του.

Πότε ήρθες εδώ, πατέρα Βαρνάβα;

Π. Β.: Επέρασαν δυόμιση χρόνια από τον καιρό που ήρθαν εκεί οι Τούρκοι και φύγαμε και ήρθαμε εδώ.

Κ.Ι.: Δυσκολευτήκατε καθόλου κατά τη διάρκεια της κατοχής;

Π.Β.: Επερνούσαμε καλά με τους Τούρκους. Δεν μας έκαμαν καμιά δυσκολία. Το μόνο πράγμα που μας έκλεβαν κάτι κάπου-κάπου από το μοναστήρι.

Κ.Ι.: Υπήρχαν Τούρκοι που ερχόντουσαν να σας επισκεφθούν καθόλου;

Π.Β.: Έρχονταν εκεί πρόσφυγες Τούρκοι. Εκάθονταν εκεί και κουβεντιάζαμε και λαλούσαν και εκείνοι τα δικά τους, ότι θέλαν να πάνε στα χωριά τους και νάχουμε υπομονή και θα τελειώσει το ζήτημα. Και εκάμαμέ τους καφέ και επεριποιούμαστέν τους και έπιαναν και τα ρούχα μας πολλές φορές και τα έπλεναν.

Κ.Ι.: Εσείς γιατί εφύγατε;

Π.Β.: Επειδή δεν είχαν άλλους χριστιανούς εκεί. Ήμαστε τρεις γέροι και εν εμπορούσαμε, εστενοχωρούμαστε, οι άλλοι δκυο ήταν τελείως γέροι και δεν εμπορούσαν.

Κ.Ι.: Μιλάτε για τους αδελφούς σας;

Π.Β.: Και τους αδελφούς μας και τον άλλο μοναχό που είχαμε εκεί. Διότι έρχοντο οι Τούρκοι εκεί τελευταίως και εκυνηγούσαν μέσα στο μοναστήρι τα πεζούνια της εκκλησίας. Τριγύριζαν την εκκλησία γυρό-γυρό και ετουφεκίζαν τα πεζούνια και έπεφταν μέσα στην εκκλησία, στην αυλή και εφκαίναν και εμαζεύαν τα. Εφοσούμαστε. Δεν μπορούσαμε να τους πούμε τίποτε. Επιάναμε στο τηλέφωνο την αστυνομία. Έρχετο η αστυνομία, έφευγαν οι Τούρκοι, επαραιτούσαν, την άλλη μέρα πάλι έρχονταν.

Κ.Ι.: Ήταν Τούρκοι έποικοι ή Τουρκοκύπριοι πρόσφυγες;

Π.Β.: Τούρκοι Αμμοχωστιανοί.

Κ.Ι.: Ας πάμε, λίγο πίσω, πατέρα Βαρνάβα. Πότε γεννήθηκες και σε ποιο χωριό;

Π.Β.: Εγεννήθηκα στην Αφάνεια, το 1898.

Κ.Ι.: Το κατά κόσμο όνομα σας πώς ήταν;

Π.Β.: Σταύρος Παπα-Γαβριήλ. Ο πατέρας μας ήταν παπάς του χωριού.

Κ.Ι.: Είχατε άλλα αδέρφια;

Π.Β.: Είχα δύο αδελφούς πιο μεγάλους από μένα. Ένα 8 χρονών, ο οποίος ελέγετο Σάββας και ο άλλος 12 χρονών, ο οποίος ελέγετο Χριστόφορος.

Κ.Ι.: Και που έγιναν και οι δύο μοναχοί, στη συνέχεια.

Π.Β.: Ναι, έγιναν μοναχοί. Πρώτοι εκείνοι έγιναν μοναχοί.

Κ.Ι.: Πρώτοι έγιναν εκείνοι και μετά τους ακολουθήσατε εσείς;

Π.Β.: Ναι.

Κ.Ι.: Πότε ακολουθήσατε το μοναχικό βίο και πώς έτυχε;

Π.Β.: Τώρα να σας πω. Εκεί στο χωριό Ασια που πηγαίναμε σχολείο υπήρχε ένας καλός χριστιανός. Είδεν ότι επέθανεν ο πατέρας μας και μας άφηκε, 3 αδελφούς. Είχε κάτι ζωγράφους εκεί αγιορείτες, οι δάσκαλοι μας, που ζωγράφιζαν εκεί στην εκκλησία, την εικόνα του αγίου Γεωργίου.

Κ.Ι.: Στην Ασια.

Π.Β.: Στην Ασια. Και παρακολουθούσαν και πήγαιναν και βλέπαν οι αδελφοί και όταν ετελείωσε η εικόνα και έφυγαν οι πατέρες από εκεί γράψαν σε εκείνον τον καλό χριστιανό, εάν είχε κανένα παιδί να τους στείλει, κοντά τους, να τον κάνουν καλογερούδι, να τον μάθουν ζωγραφική, να τον μάθουν να ψάλλει. Και ο χριστιανός εκείνος είχε κοντά

του τον αδελφό Χριστόφορο για βοήθεια στο σπίτι του και τον ερώτησε: - «θέλεις να πας εκεί στους πατέρες να μάθεις ζωγράφος, να γίνεις καλογερούδι;» Λέει: - «να ρωτήσω την μάνα μου κι εάν μου επιτρέπει να φύγω». Πήγε, ρώτησε την μάνα του, την άλλη μέρα, και του είπε: «να πάεις, αφού σε ζήτησαν» και έστειλén τον στο μοναστήρι του Άη Γιώργη της Χαβούζας.

Κ.Ι.: Κοντά στη Λεμεσό.

Π.Β.: Ναι, κοντά στη Λεμεσό. Εκεί έμεινε μαζί τους 5-6 χρόνια.

Κ.Ι.: Ο μεγαλύτερος σου αδελφός.

Π.Β.: Όταν έμεινε 5-6 χρόνια έγραψε μας ότι «οι δάσκαλοι μου εν να παν εις την Χίο, έχουν μοναστήρι εκεί. Θα με πάρουν και με μαζί τους και νάρτετε να με φέρετε στο χωρικό να σας δω». Και στείλαμε τον πατέρα Σάββα.

Κ.Ι.: Τον άλλο αδελφό.

Π.Β.: Τον άλλον αδελφό να πάει να τον φέρει. Όταν πήγε στη Λευκωσία, όλη μέρα, γύριζε από δω κι από κει και δεν τον έβρισκε. Δεν τον καταλάβαινε ότι ήταν ο αδελφός του. Επιτέλους, είδε ένα καλογερούδι και το ρώτησε: - «πόθεν είσαι;» Του λέει - «είμαι από την Αφάνεια, εσύ πόθεν είσαι;» - «και εγώ από την Αφάνεια», - «είσαι εκείνος που γυρεύω, ο αδελφός;» Του λέει: - «ναι». Και βρέθηκαν εκεί και τον έπιασε και τον έφερε στο χωρικό.

Κ.Ι.: Αυτό θυμίζει βυζαντινά συναξάρια, ιστορίες των αγίων του Βυζαντίου. Ήρθε στο χωριό να σας δει, πριν να φύγει για την Ελλάδα.

Π.Β.: Ήρθε για 13 μέρες. Και τον επήραν μαζί τους στη Χίο και έκαμαν 16 μήνες. Όταν εστράφησαν πίσω, επήγαν στο Άη Γιωρκούδι. Εκεί εξωγραφίζαν οι δάσκαλοι μας και ο πατήρ Χαρίτων, μικρός, εβοήθην τους.

Κ.Ι.: Ο πρώτος αδελφός.

Π.Β.: Ο πρώτος, ο Χαρίτων, Χριστόφορος. Εκεί ηθέλησαν να τον κάμουν μοναχό στο μοναστήρι. Είχαν ένα άλλο πατεράκι από την Ασια. Ήθελαν να τον κάμουν μοναχό και έγραψαν μας να πάμε να παρακολουθήσουμε την Ακολουθία. Επιάσαμε τις μητέρες μας, του Παγκρατίου, του άλλου, του ηγουμένου που εκάμαν στην Τροοδίτισσα μετά, και επήγαμε στο Άη Γιωρκούδι. Εκάμαν μοναχό τον Παγκράτιο και λέει ο πάτερ Στέφανος: - «να μείνω και εγώ δαμαί».

Κ.Ι.: Έτσι;

Π.Β.: Ναι. Λέει: - «εν να μείνω κοντά στον αδελφό μου», στον πατέρα Χαρίτωνα» και έμεινε και ο πάτερ Στέφανος. Επήγα πίσω, με την μη-

τέρρα μου και μετά παρέλευση 2 χρόνων ήρθαμε να τους δούμε με την μητέρα μας και έμεινα κι εγώ.

Κ.Ι.: Πώς ήταν η ζωή σας τότε στο μοναστήρι με τα άλλα δύο αδελφια σας;

Π.Β.: Ήταν ασκητική. Εκεί οι δάσκαλοι μας ήταν αγιορείτες.

Κ.Ι.: Εζωγραφίζετε;

Π.Β.: Εκάμναμε δουλειές. Ήμαστε μικροί. Εζυμώναμε, επλυνίσαμε, ήμαστε 15 χρονών.

Κ.Ι.: Πότε αρχίσατε να μαθαίνετε να ζωγραφίζετε;

Π.Β.: Πρώτος έμαθε ο πάτερ Χαρίτων. Όταν ήρθαμε στο μοναστήρι τούτο.

Κ.Ι.: Δηλαδή, στον Άγιο Γεώργιο τον Αλαμανό; Όταν εφύγατε από τον Άγιο Γεώργιο της Χαβούζας.

Π.Β.: Ναι. Όταν εφύγαμε, επιάσαμε την ζωγραφική εδώ.

Κ.Ι.: Πώς έτυχε να φύγετε από τον Άγιο Γεώργιο της Χαβούζας;

Π.Β.: Τότε είχαμε και το μοναστήρι εκείνο, είχαμέν το και τούτο. Οι δάσκαλοι μας είχαν τις αδελφές τους εκεί καλογριές και έμειναν κοντά στις αδελφές τους τελευταίως, πριν να φύγουμε εμείς. Και αφήκαν μας εμάς τα καλογερούθκια ούλλα δαπάνω. Ήμαστε στενοχωρημένοι. Το μοναστήρι ήταν πτωχό και ηθέλαν να πηγαίνουμε ζηθκιά. Να πηγαίνουμε να γυρίζουμε για να περνούμεν. Οπότε αποφασίσαμε να φύγουμε. - «Να φύγουμε, λέει, δαμέσα δεν περνούμεν καλά». Επήγαμε στο χωρκό μας. Πήγαμε, πρώτα, αποχαιρετήσαμε τους δασκάλους μας, που ήταν στο Άη Γιωρκούδι και εδώκαν μας και 16 σελίνια έξοδα.

Κ.Ι.: Στο χωριό τι κάμνατε;

Π.Β.: Εκεί ήβραμε την μητέρα μας, το σπίτι μας και εκάμναμε ζωγραφική. Εδέναμε βιβλία. Βρίσκαμε από τις εκκλησίες βιβλία και εδέναμε και περνούσαμε.

Κ.Ι.: Εψάλλατε καθόλου;

Π.Β.: Εψάλλαμε. Ήμαστε καλο-ψαλτάδες.

Κ.Ι.: Και οι τρεις σας;

Π.Β.: Και οι τρεις μας. Εκόντεψε η πανήγυρις του χωριού μας, του αγίου Αρτεμίου.

Εκεί εψάλλαμε. Μόλις μας άκουσαν, έπιασαν μας να μας πάρουν στα χωρκά τους, να μας δώσουν σπίθκια. Ενας από την Αγκαστίνα μας λέει: - «να σας πάρω να σας δώσω σπίθκια, καμιά 10ρια μαθητές να τους

ψάλλετε και να μας ψάλλετε στην εκκλησία και να σας πληρώνουμε». Έτσι έγινε. Επήγαμε, αφήκαμε την μητέρα μας στο χωριό.

Κ.Ι.: Πόσο καιρό εμείνατε στο χωριό;

Π.Β.: Ενάμιση χρόνο.

Κ.Ι.: Ναι, και επήγατε στην Αγκαστίνα.

Π.Β.: Εκεί εζούσαμε στο μοναστήρι, όπου μάθαμε ότι πέθανε ο Κυριλλάτσος.

Κ.Ι.: Ο Κυριλλάτσος γιατί δεν σας έδινε το μοναστήρι;

Π.Β.: Οι δάσκαλοι μας ήταν εναντίον.

Κ.Ι.: Α, στις εκλογές;

Π.Β.: Στις εκλογές. Εκέρδισε το άλλο κόμμα και δεν μας είχε από καλήν αυτήν.... Εμείς ήμαστε μικροί, οι δάσκαλοι μας ήταν εναντίον. «Δεν έχω μοναστήρι να σας δώσω», μας είπε ο «Κυριλλάτσος» τους είπε. Επίσης: - «πηγαίνετε να βγάλετε τα ράσα, να βγάλετε τα ρούχα, να πιάσετε τσάππα, όπως ετσάππιζε ο πατέρας σας και οι δικοί σας».

Κ.Ι.: Έτσι σας είπεν ο «Κυριλλάτσος».

Π.Β.: Λοιπόν, εφύγαμε λυπημένοι και ήμεθα στην Αγκαστίνα και ζητούσαμε μοναστήρι. Εν τω μεταξύ επέθανε ο «Κυριλλάτσος» και επήγαμε στον Κυρήνεια, το «Κυριλλούδι». Εζητήσαμε μοναστήρι, ένα μοναστήρι να μας δώσει να πάμε. Και μας λέει: - «ποιόν μοναστήρι θέλετε; είναι ο Απόστολος Βαρνάβας, ο Άγιος Λουκάς, όποιον θέλετε μοναστήρι να το δείτε και όποιον σας αρέσει να πάτε».

Κ.Ι.: Ήταν κλειστά τούτα τα μοναστήρια;

Π.Β.: Ήταν κλειστά. Ο Άγιος Λουκάς, δεν ξέρουμε, ήταν μοναστήρι έξω στο Βαρώσι. Επήγαμε στον Απόστολο Βαρνάβα είδαμέν το, άρεσε μας. Επήγαμε και του είπαμε να πάμε.

Κ.Ι.: Το «Κυριλλούδι» τότε ήταν Αρχιεπίσκοπος;

Π.Β.: Ναι, ήταν Αρχιεπίσκοπος. Μετά τον «Κυριλλάτσο» ήταν το «Κυριλλούδι».

Κ.Ι.: Ποια χρονιά ήταν που πήγατε στον Απόστολο Βαρνάβα;

Π.Β.: Ήταν το 1917.

Κ.Ι.: Λοιπόν, πώς αρχίζει η ζωή σας εκεί;

Π.Β.: Εκεί πήγαμε στο μοναστήρι, είδαμέν το και πήγαμε στον Αρχιεπίσκοπο και του είπαμε: - «άρεσε μας, θα πάμε στον Απόστολο Βαρνάβα». - «Καλά, να πάτε», και είδαμε στην εφημερίδα ότι ενοικίασε το μο-

ναστήρι η Αρχιεπισκοπή και άφησε 5-6 σκάλες κοντά στην εκκλησία για τους πατέρες της μονής. Όταν ακούσαμε, έτσι, εχαρήκαμε κι επήγαμε. Στο μοναστήρι δεν είχε κανένα. Το μοναστήρι ήταν κλειστό. Εφκήκαμεν από τον τοίχο.

Κ.Ι.: Τα τρία αδέρφια;

Π.Β.: Εγώ επήγα πρώτος. Οι πατέρες ήταν στην Αγκαστίνα. Επήγα και είδα το και άρεσε μου και είπα το και στους πατέρες και επήγαν και είδαν το και επήγαμε και οι τρεις μαζί στην πανηγύρι του Αποστόλου Βαρνάβα, στις 11 Ιουνίου, το 1917. Εζήσαμε, ήμαστε πτωχοί, εργαζόμαστε από δω και από κει, βιβλία, ζωγραφική.

Κ.Ι.: Τι άλλες δουλειές εκάμετε;

Π.Β.: Κτηνοτροφία. Αγοράσαμε κατσέλλες. Εν τω μεταξύ αγοράσαμε και ένα περβόλι, ένα ωραίο περβόλι. Εφυτέψαμε πορτοκαλιές, επούλούσαμε πορτοκάλια, εβάλαμε μηχανές, και επεράσαμε αρκετά χρόνια.

Κ.Ι.: Σχεδόν 60 χρόνια.

Π.Β.: 60 χρόνια. Εδιορθώσαμε το μοναστήρι, εκινδύνευε να χαλάσει. Αποφασίσαμε εμείς, μια καλή μέρα, εσυνεδριάσαμε. Είπαμεν, εν να σάσουμε το μοναστήρι εμείς. Δεν είχαμε υποχρέωση από την Αρχιεπισκοπή να μας δώσει τίποτε και εβάλαμε ομπρός τη δουλειά και εσάσαμε το μοναστήρι εκ θεμελίων. Εφέραμε σιοίρο (μπουλτόζα), εχαλάσαμεν τα όλα.

Κ.Ι.: Το εφτιάξατε καλό. Ερχόντουσαν ξένοι, πατέρα Βαρνάβα;

Π.Β.: Τελευταίως, όταν το εφτιάξαμε, ερχόντουσαν ξένοι, περιηγητές πολλοί.

Κ.Ι.: Εκεί είχατε την ευκαιρία να τους πουλείτε και εικόνες;

Π.Β.: Επούλούσαμε εικόνες, εκάμαμε πολλές εικόνες.

Κ.Ι.: Ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος ερχόταν συχνά;

Π.Β.: Τελευταίως, όταν το εσάσαμε το μοναστήρι καλά ήρθε ο Αρχιεπίσκοπος και είδε το μοναστήρι και του άρεσε. Λέει: - «τώρα να σας δώσουμε και την πανηγύρι». Την πανηγύρι, την ημέρα της πανηγύρεως την είχε η Αρχιεπισκοπή. - «Να σας δώσουμε και την πανηγύρι, να σας κάνουμε και ηγούμενο και να σας δώσουμε και λίγα χωράφια να περνάτε». Έτσι έγινε.

Κ.Ι.: Ποιος έγινε ηγούμενος;

Π.Β.: Ο Στέφανος.

Κ.Ι.: Ο μεσαίος;

Π.Β.: Ο μεγαλύτερος επροτίμησε να κάμουμε τον μεσαίο. Εκάμαμε τον Στέφανο ηγούμενο.

Κ.Ι.: Ποιος τον χειροτόνησε ηγούμενο;

Π.Β.: Ο Μακάριος ο Γ'. Εκαμε μας οικονόμους εμένα και τον πατέρα Χαρίτωνα.

Κ.Ι.: Άλλοι μοναχοί ήρθαν μαζί σας;

Π.Β.: Ύστερα αρχίσαμε και επιάναμε μοναχούς. Όταν αναγνωρίσθη μοναστήρι επιάσαμε μερικούς μοναχούς.

Κ.Ι.: Πόσους επιάσατε;

Π.Β.: Επιάσαμε 2 μικρούς, 12 χρονών ο ένας. Επιάσαμε έναν άλλο από τη Λύση, ο οποίος ήταν 40 χρονών και επιάσαμε και τούτον τον μοναχό δαμαί.

Κ.Ι.: Πατέρα Βαρνάβα, πώς επερνούσατε τις γιορτές των Χριστουγέννων;

Π.Β.: Ερχοντο ξένοι πολλοί, εγιέμωνε το μοναστήρι Βαρωσιώτες. Όταν αναγνωρίσθη το μοναστήρι μας, είχεν κόσμον πολλύν. Δεν χωρούσε η εκκλησία.

Κ.Ι.: Ο τάφος του Αποστόλου Βαρνάβα ήταν εκεί κοντά.

Π.Β.: Ήταν κοντά, 2-3 σκάλες κάτω από το μοναστήρι.

Κ.Ι.: Είπατε στην αρχή ότι φύγατε με την εισβολή.

Π.Β.: Ναι. Όταν ήρθαν οι Τούρκοι ακούσαμε τις κανονιές και είπεν ο διάκος: -«ο κόσμος όλος έφυγε, να φύγουμε και εμείς». Εμείς είπαμε ότι δεν θα φύγουμε και έπιασε την τσάντα του και έφυγε και ύστερα από 1 -2 ώρες ήρθαν οι Τούρκοι.

Κ.Ι.: Οι Τούρκοι στρατιώτες ήταν εντάξει μαζί σας;

Π.Β.: Εκείνη την ώρα ήταν φόβος και τρόμος. Εφωνάζαν, ήταν τα αεροπλάνα από πάνω, τέλεια χαμηλά.

Κ.Ι.: Τα αδέρφια σας, ο ηγούμενος και ο άλλος αδελφός σας επεθάναν στο μεταξύ. Πότε επεθάναν;

Π.Β.: Μόλις ήρθαν οι Τούρκοι εκτύπησε το πόδι του ο μεγάλος και τον εφέραμε στη Λευκωσία και τον είχαμε στην κλινική. Και ύστερα εμείς εφύγαμε. Επεράσαν δυόμιση χρόνια από την εισβολή και ήρθαμε στο Σταυροβούνι. Εκεί στο Σταυροβούνι, μian καλήν πρωϊαν, ετοιμαστήκαμε να πάμε εκκλησία. Ήταν στέκοντα και έπεσε χαμαί και έσπασε το πόδι του και ο ηγούμενος. Τον επήραμε αμέσως στο νοσοκομείο και είπαν ότι είναι σπασμένο το πόδι του και να τον κάνουν εγχείρηση. Λα-

λώ του: - «85 χρονών άνθρωπος σηκώνει εγχείρηση, και παχύς;» Λέει: - «μα εάν δεν τον κάνουμε εγχείρηση θα πεθάνει και θα λιώσει πάνω στο στρώμα». Και του είπα: - «όπως θέλετε γιατρέ». Επήγαμε Δευτέρα να τον δούμε, είδαμε τον, εκουβεντιάσαμε και Τρίτη έκανε εγχείρηση. Και Τρίτη νύκτα επέθανε.

Κ.Ι.: Επέθαναν και οι δύο μετά την εισβολή;

Π.Β.: Ναι. Ο άλλος έμεινε, εζούσε, ήταν στην κλινική. Ήταν αιχμάλωτος τούτος ο παπάς και επήγε και ηύρε τον που την κλινική και έφερέν τον δακάτω δα.

Κ.Ι.: Στον Άγιο Γεώργιο τον Αλαμανό. Εσύ, πατέρα Βαρνάβα, πότε ήρθες εδώ;

Π.Β.: Εγώ ήρθα μετά το Σταυροβούνι. Όταν εκτύπησε ο ηγούμενος και επέθανε, εφέραμέν τον δακάτω και εθάψαμέν τον.

Κ.Ι.: Ήσαστε με τον άλλο σας αδελφό, οι δυο σας;

Π.Β.: Δεν είχαμε άλλον αδελφό. Ο άλλος αδελφός επέθανε πριν τον ηγούμενο.

Κ.Ι.: Και ετάφησαν και οι δύο στον Άγιο Γεώργιο τον Αλαμάνον.

Π.Β.: Ναι.

Κ.Ι.: Λοιπόν, τι θα ευχόσουν αυτές τις άγιες ημέρες που περνούμε για το χριστιανικό πλήρωμα της Κύπρου;

Π.Β.: Περιμένουμε να ακούσουμε νέα. Ήντα πον να γινούμεν, ήντα πον να κάμουμεν. Λαλούν εν να πάμεν στο Βαρώσι. Πότε λαλούν ότι δε θα πάσιν.

Κ.Ι.: Πατέρα Βαρνάβα, ακούω το σήμαντρον έξω, τι είναι τούτο;

Π.Β.: Είναι ο Εσπερινός, εν να πάμεν Εσπερινόν.

Κ.Ι.: Έχετε κάθε μέρα Εσπερινόν εδώ;

Π.Β.: Κάθε μέρα. Και κάθε πρωί Όρθρον.

Κ.Ι.: Πόσην ώρα κρατά ο Όρθρος;

Π.Β.: Περίπου δυόμιση ώρες το πρωί και καμμιάν ώρα τωρά.

Κ.Ι.: Καθημερινώς. Είναι μοναχές εδώ;

Π.Β.: Είναι γυναικείο μοναστήρι. Έχουμε 45 μοναχές.

Κ.Ι.: Είσαστε ο μόνος;

Π.Β.: Εγώ είμαι τακτικός, μόνος. Είναι και ο άλλος που έρχεται στο μοναστήρι μας. Έρχεται, λειτουργεί και φεύγει. Έχει σπίτι στην Κοφί-

νου, με την μάνα του, και πάει κάτω.

Κ.Ι.: Δεν εμιλήσαμε όμως για τη ζωγραφική σας. Τι ζωγραφίζετε;

Π.Β.: Ζωγραφίζουμε διάφορα. Κάμαμε χιλιάδες εικόνες.

Κ.Ι.: Εδώ, παρά την ηλικία σου, είσαι 81 χρόνων, αντέχεις και ζωγραφίζεις; Πόσες ώρες την ημέρα;

Π.Β.: 2-3 ώρες την ημέρα.

Κ.Ι.: Τα μάτια σου είναι καλά; Μπορείς να μας ψάλλεις κανέναν ύμνο, πατέρα Βαρνάβα;

Π.Β.: Ψάλλω.

Κ.Ι.: Πες μας κάτι.

Π.Β.: . . . Ψάλλει το απολυτίκιο του Αποστόλου Βαρνάβα (κλαίμε και οι δύο).

Κ.Ι.: Με τον ύμνο αυτό του Αποστόλου Βαρνάβα, πατέρα Βαρνάβα, με συγκλονίσατε. Ένοιωσα τη φωνή της Ιστορίας να είναι παρούσα. Εύχομαι, σύντομα, να ξανακούσουμε αυτόν τον ύμνο κάτω από τους θόλους της μονής Του.

Παναγία η Βρεφοκρατούσα.